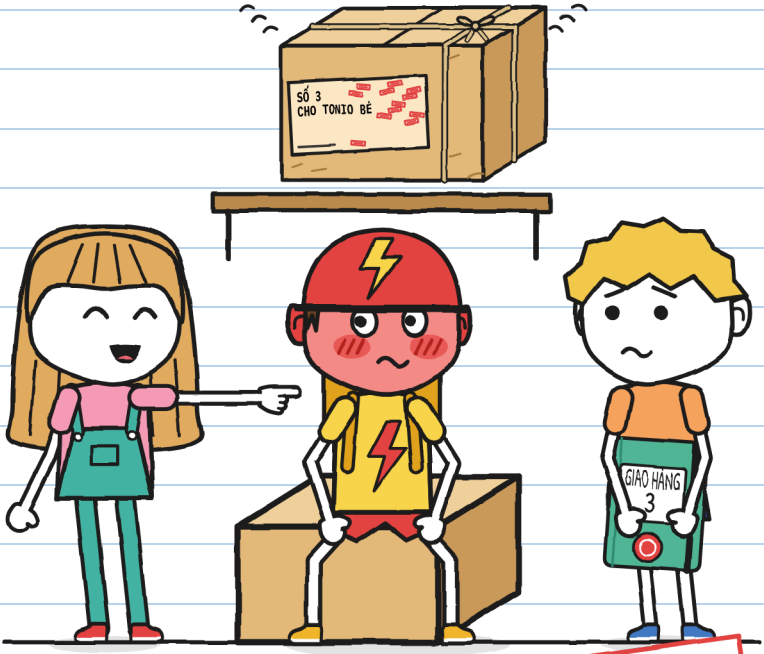
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 3

Xin trả lại

LinguAula

(cuốn sổ của Guni)

CỠ M
Trình độ trung cấp · 9+

GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 3

Xin trả lại

Lời và tranh: LinguAula

CỠ M · Trình độ trung cấp · 9+

Bản tiếng Việt: LinguAula

Xuất bản lần đầu: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

Được photocopy tự do, dùng cho lớp học và cho gia đình.

Cuốn thứ ba của bộ sách. Hai cuốn trước: "Gói hàng này cắn" và "Không mở trước tiếng sấm".

LinguAula

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

Không người giao hàng nào bị thương khi viết cuốn sách này.
Đó bừng mặt thì có. —J.

Và tớ đọc trước. —J.

Nếu bạn nhặt được nó, xin hãy trả lại.

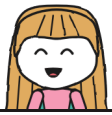
CHỈ TRONG TRUYỆN

Con dấu này đánh dấu những gì chỉ xảy ra trong truyện: gói hàng thật không bay trở về. Khi đi xe đạp thật, hãy làm theo trang 76. —J.

AI LÀ AI

Guni. Người giao hàng ngày thứ Bảy. Vẽ những thứ chẳng ai nhờ vẽ. Cuốn sổ này là của cậu ấy.

Julita. Viết bằng màu xanh lá và ký là J. Lúc nào cũng biết cách giúp. Đó chính là vấn đề.

Tonio. Giao hàng cho CHỚP, bằng xe đạp. Trong mười phút hoặc miễn phí. Đỏ mặt từng phần một.

Mara. Chủ cửa hàng Giao Hàng Bất Khả Thi. Đội mũ phù thủy. Biết nhiều hơn những gì cô nói.

Zoe. Của CHỚP. Nhanh nhất. Người đặt biệt danh.

Bruno. Của CHỚP. Từng xì lốp một lần. Hai năm trước.

Gói hàng số 3. Hễ bị lắc là kêu. Trên nhãn chỉ có một cái tên.

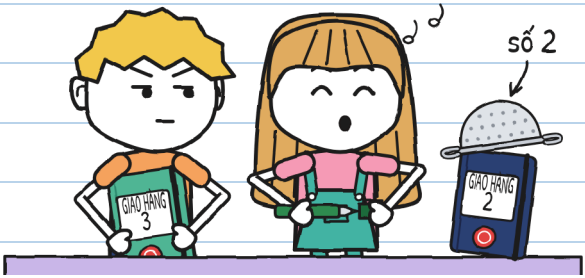

R. Gửi những gói hàng mà không ai giao nổi. Không ai nói ra tên.

SỔ GIAO HÀNG 3
của Guni

BÍ MẬT.

"Bí mật" nghĩa là tớ đọc trước. Và tớ không kể với ai. —J.

Sổ 2 của tớ hết sạch trong một cơn giông. Cuốn này màu xanh lá, cũng có con dấu của cửa hàng. Tớ định viết trước. Julita viết trước.

Tớ viết thử trang đầu để giúp cậu. Không có gì. —J.

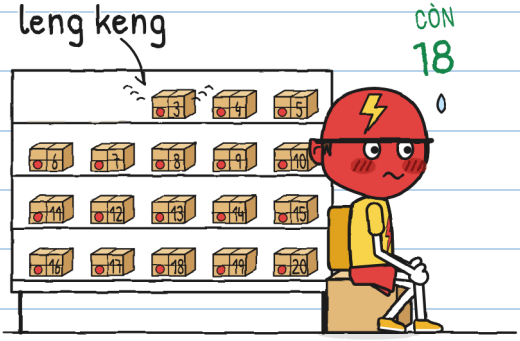
Tớ đâu có nhờ bạn ấy giúp. Với Julita thì chuyện đó chẳng quan trọng.

CHƯƠNG 1

Leng keng

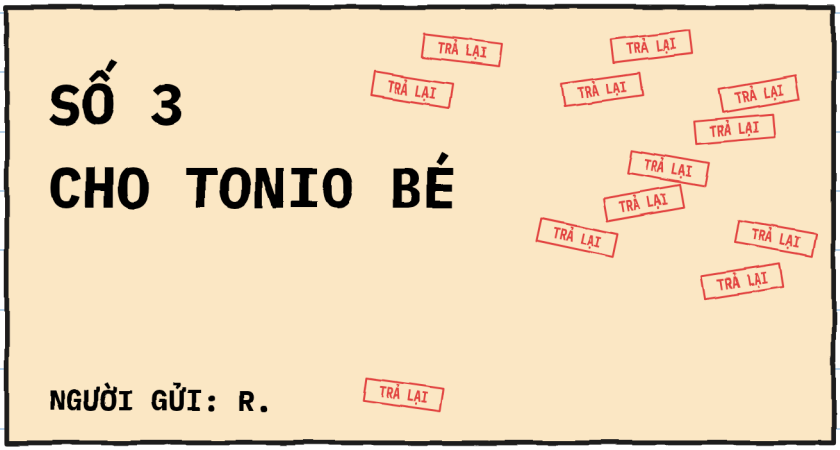
Trong cửa hàng của cô Mara có những gói hàng mà không ai giao được. Chúng nằm trên một cái kệ. Có hai mươi gói. Julita và tớ đã giao hai gói: một quả trứng rồng và mấy hạt giống biết chạy. Còn lại mười tám.

Đêm có giông, lúc bọn tớ sắp về nhà, một trong các gói hàng kêu lên.
Leng keng.

Đó là gói số 3. Và Tonio, giao hàng cho CHỚP mười phút hoặc miễn phí, đỏ lên đúng màu mũ bảo hiểm.

Nếu không có chữ ký, hàng trả lại sẽ bay về kệ của chúng lúc bình minh. Chỉ chữ ký của người nhận gói hàng mới có giá trị: ký trên nhãn, bằng mực không xóa được. R. là người gửi: người đã gửi chúng đi.

Julita bắt đầu đọc cái nhãn:

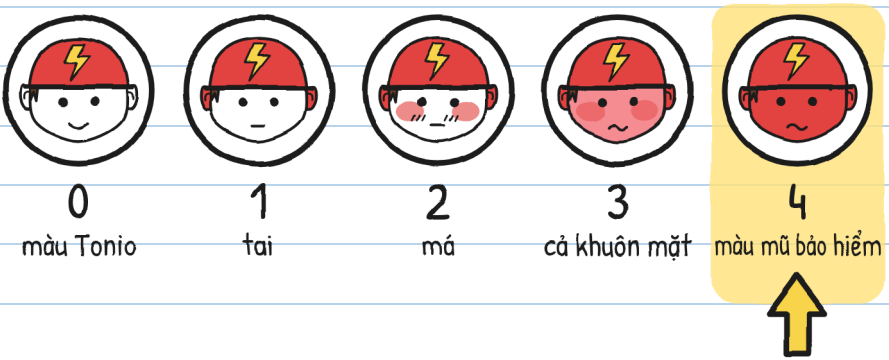
—Cho To...

Và ngậm miệng lại. Julita chưa bao giờ im giữa chừng một chữ. Tớ nhìn Tonio: cậu ta đang đỏ dần lên.

Tớ chỉ đọc được nửa chữ. Nửa còn lại thì tớ nuốt mất rồi. —J.

Có người đỏ mặt bùng lên một lần. Tonio thì không: Tonio đỏ từng phần một. Tớ đã ghi lại.

ĐỎ KẾ CỦA TONIO

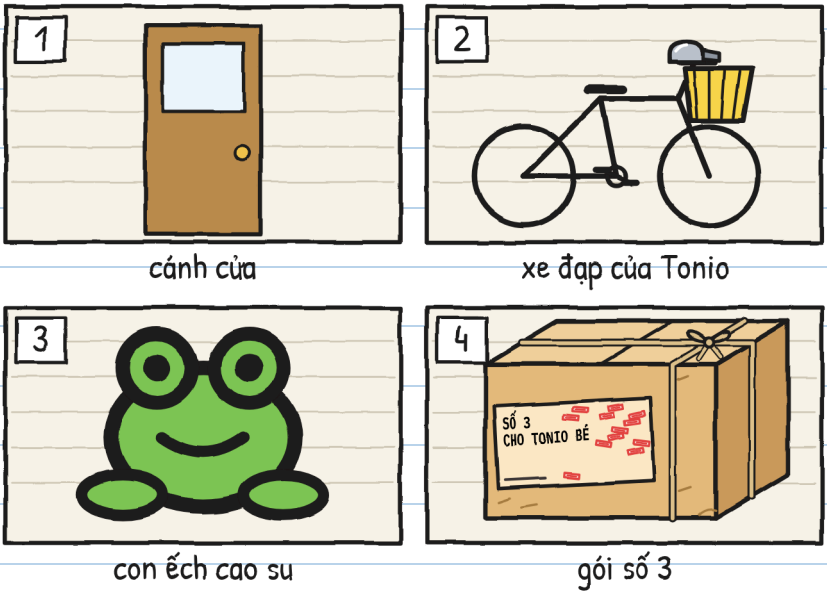
—Gói hàng đó có thể chờ —Tonio nói, rất nhanh—. Nó chờ nhiều năm rồi mà, đúng không? Thì thêm một ngày nữa. Hoặc mười ngày. CHỚP không vội.
Đó là lần đầu tiên tớ nghe người của CHỚP nói câu ấy.

Đêm đó: 4. Tớ sẽ ghi bằng màu đỏ. Tớ chỉ có màu xanh lá. —J.

—Tối nay không mở gì hết —cô Mara nói—. Và không ai được đụng vào cái kệ khi chưa được phép.
Không ai đụng vào. Tiếng leng keng lại vang lên.
Leng keng.
—Là cánh cửa! —Julita nói.

Mỗi khi không hiểu chuyện gì, tớ lập một danh sách.

NGHI PHẠM LENG KENG

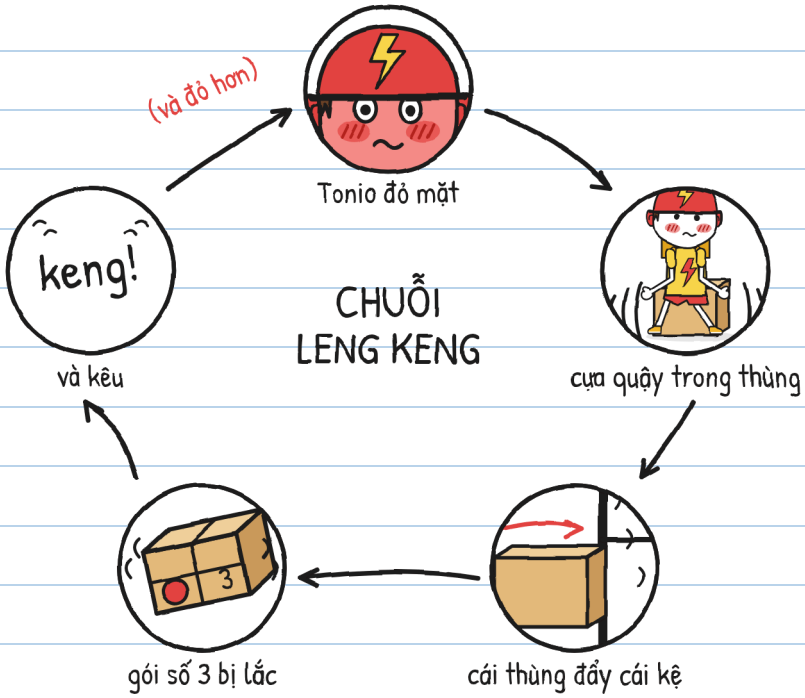
Con ếch vô tội. Tớ biết nó mà. —J.

Tớ ra vỉa hè thử các tiếng động. Trời đã tạnh mưa.
Tớ mở rồi đóng cửa: kẽo kẹt. Tớ bấm chuông xe đạp của Tonio: KÍNH COONG! Tớ bóp con ếch: chút chít.

Bên trong, Julita lắc ngón tay ra hiệu không. Không cái nào kêu giống vậy.
Tớ vào lại. Tonio ngồi trong thùng cựa quậy.
Leng keng.

Tớ cúi xuống. Cái thùng của Tonio đang tựa vào chân kệ.

Không phải phép màu. Là Tonio.
Bên trong gói số 3 có thứ gì đó kêu khi gói hàng bị lắc.

Giống tớ. — J.

Tonio quyết định ngồi yên. Cậu ta chỉ yên được chừng này:

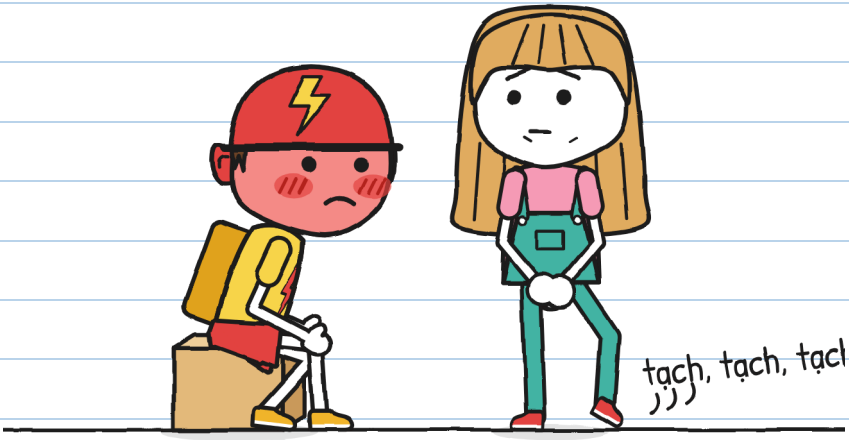

Chỉ là một câu hỏi thôi. Câu hỏi đâu có đẩy cái kệ. —J.

Câu này thì có.

—Là tớ —Tonio nói, nhìn xuống đôi giày của mình—.
Hồi nhỏ.
Cậu ta nói khẽ đến mức con ếch còn nghe rõ hơn tớ.

Julita há miệng ra. Bạn ấy muốn hỏi rất nhiều điều. Bạn ấy nhìn Tonio, người vẫn đang nhìn đôi giày của mình. Rồi ngậm miệng lại.

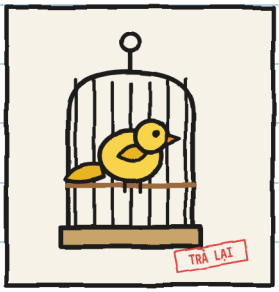
—Tớ không hỏi nữa —Julita nói.
Bạn ấy phải cố lắm. Nhìn cái chân là biết.

Những câu hỏi tớ chưa hỏi: chín câu. Tớ đã ghi hết. —J.

—Sao cô chưa bao giờ mang nó đến cho người nhận ạ? —tớ hỏi cô Mara.

—Cô đã mang mười hai lần. Nhìn nhãn mà xem: không tên đường, không số nhà, không họ. Cô đã thử với tất cả những Tonio bé cô tìm được.

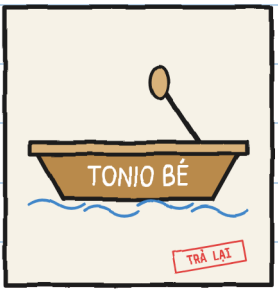
CÁC TONIO BÉ CỦA CÔ MARA

1. Một con chim hoàng yến. (Giẫm lên nhãn. Không tính.)

2. Ông Antonio, 71 tuổi. ("Ước gì được thế".)

3. Một chiếc thuyền trên kênh. (Không có tay.)

—Còn Tonio thì sao? —Julita hỏi.

—Lần cuối cô cố giao nó, cô còn chưa quen Tonio —cô Mara nói, và nhìn cậu ta—. Mà cũng chẳng ai nói cho cô biết hồi nhỏ cậu ấy được gọi là gì.

Cô Mara lấy từ dưới quầy ra một tấm vải tím. Cô phủ lên gói số 3 như người ta phủ cái lồng con vẹt lúc đi ngủ. Rồi cô kéo cái thùng của Tonio cách xa cái kệ hai gang tay.

—Thế này. Giờ cháu cựa quậy thoải mái cũng được.

Tonio có thể đi. Xe đạp để ngay ở cửa. Mười phút là cậu ta có thể ở tận đầu bên kia khu phố.

Cậu ta lại ngồi xuống.

Tớ không biết vì sao. Tớ vẫn ghi lại. Cái thùng của cậu ta không có tựa lưng, nên tớ đã vẽ cho cậu ta một cái.

Chẳng ai nhờ cậu làm cái tựa lưng cả. —J.

Lúc đóng cửa hàng, Tonio ở lại cuối cùng, cài quai mũ bảo hiểm.

—Cô Mara. Mai cháu đến nói về chuyện đó. Nhưng nói riêng thôi ạ.

—Hai đứa này là người của cửa hàng.

Tonio nhìn bọn tớ.

—Hai đứa này thì được. Nhưng không ai của CHỚP.

Tiếng leng keng đã có chủ: Tonio. Chỉ còn biết cậu ta có muốn nhận gói hàng không.

Tớ đã biết cách giúp cậu ta rồi. —J.

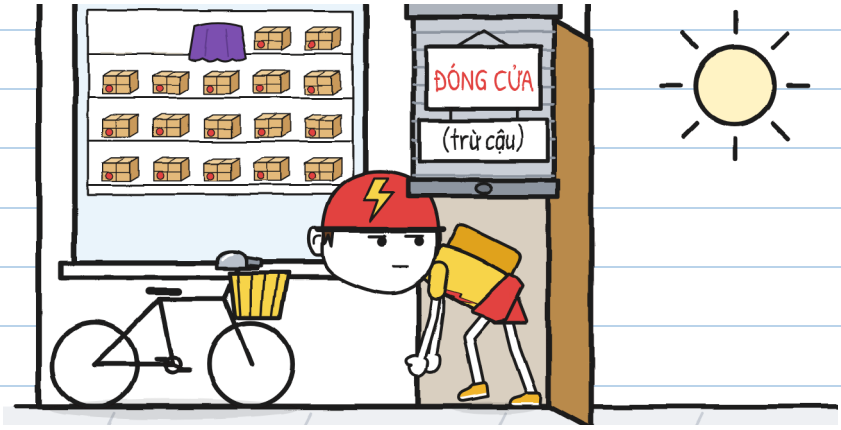
Đó mới là điều làm tớ lo.

CHƯƠNG 2

Chưa đồng ý đâu

Chủ nhật cửa hàng không mở cửa. Cô Mara để cửa cuốn kéo lên một nửa và treo tấm biển: ĐÓNG CỬA (trừ cậu).

Tonio đến lúc mười một giờ. Trước khi vào, cậu ta nhìn sang bên này đường rồi sang bên kia, như lúc sắp sang đường. Không có ai của CHỚP đến.

Bọn tớ đến lúc mười giờ rưỡi. Phòng khi. —J.

Cô Mara đặt gói số 3 lên quầy. Cô bỏ tấm vải ra. Cô nói như người đọc một tấm biển:

—Gói hàng số ba. Cho Tonio bé. Là cháu à?

—Hồi trước ạ.

—Thế là được. Cháu có muốn nhận không?

Tonio nhìn cái hộp. Cái hộp không nói gì.

—Cháu chưa đồng ý đâu.

—Cháu cũng chưa nói không.

—Cháu nói là cháu chưa nói đồng ý.

Ba câu để khỏi ký. Tớ đã đếm. —J.

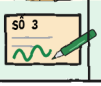
Tonio cầm cái hộp như cầm một cái xoong đang bỏng tay. Cậu ta cân thử. Xoay đi xoay lại. Đưa lên sát tai và lắc nhẹ một chút.

Leng keng.

Cậu ta vội buông ra.

—Nếu cậu ấy mang nó về nhà thì sao? —Julita nói—. Nếu gói hàng ngủ ở nhà Tonio thì coi như đã giao rồi. Theo logic.

—Con dấu trả lại không tính theo logic —cô Mara nói—. Nó tính theo mực.

CÓ TÍNH LÀ ĐÃ GIAO KHÔNG?	
 Nhìn nó	KHÔNG
 Cầm nó	KHÔNG
 Mang về nhà	KHÔNG
 Ký lên nhãn bằng mực không xóa được	CÓ

Con dấu và tớ không nghĩ giống nhau. —J.

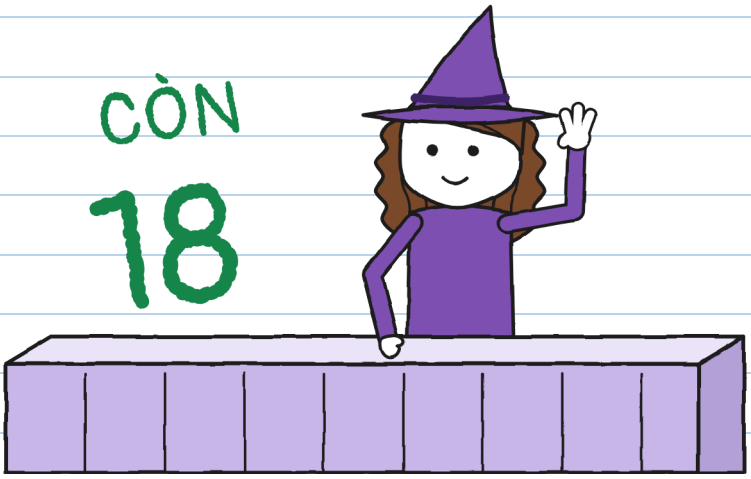
—Julita, Guni: chuyến giao này là của các cháu —cô Mara nói—. Như vụ sấm. Với ba điều kiện.

Cô đếm bằng ngón tay:

1. Các cháu không được mở hộp. Nhãn vẫn dán nguyên.
2. Gói số 3 chỉ rời cửa hàng khi Tonio yêu cầu.
3. Người nhận ký, nếu muốn. Không có chữ ký, gói hàng bay về lúc bình minh. Ở đây không có chuyện gì cả.

—Nếu cậu ấy không bao giờ muốn thì sao? —Julita hỏi.

—Thì không bao giờ.

"Không bao giờ" đâu phải ngày giao hàng. —J.

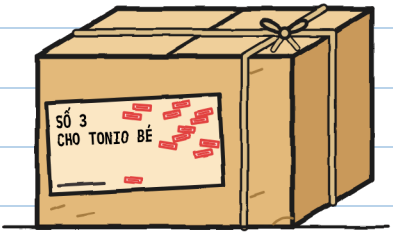
Tonio im lặng một lúc lâu. Julita đo thời gian: bốn phút. Với CHỚP, gần bằng nửa chuyến giao hàng.

—Cháu mang nó đi —cuối cùng Tonio nói—. Đóng kín. Để nghĩ. Tạm thời.
—Cháu yêu cầu à? —cô Mara hỏi.
—Cháu yêu cầu.

Tớ ghi lại lúc gói số 3 ra đi. Để không ai nói khác được:

PHIẾU XUẤT HÀNG

- [x] Hộp: đóng
- [x] Nhãn: dán
- [x] Yêu cầu: Tonio
- [ ] Chữ ký: chưa

Ngoài cửa, Tonio bỏ gói số 3 vào giỏ xe đạp. Khi buông tay, nó kêu: leng keng.

Cậu ta đứng nhìn cái ghi đông, nơi gắn cái chuông xe của CHỚP. Có vẻ như nhớ ra điều gì.
—Sao thế? —Julita hỏi.
—Không có gì.
Tonio đi bộ, dắt xe bằng tay. Tonio chưa bao giờ đi bộ.

Cái "không có gì" đó là "có gì". Phải giúp cậu ấy. —J.

Từ cửa ra, tớ thấy hai chiếc xe của CHỚP đỗ ở góc phố.
—Tonio! Cậu chở gì trong giỏ thế? —một bạn gái tết bím tóc dài tới eo hét.
—Một chuyến giao.
—Cho ai?
—Cho một khách hàng.

Cậu ta không nói dối. Trước khi trả lời, cậu ta xoay cái hộp: nhãn quay về phía mình. CHỚP không đọc được.

Giờ tớ hiểu câu "không ai của CHỚP". —J.

Đêm đó tớ để rèm phòng kéo lên. Nhà tớ ở đối diện cửa hàng: nếu gói số 3 quay về, tớ sẽ thấy.

—Guni hả? —mẹ tớ nói từ ngoài hành lang—. Con làm gì mà còn thức?
—Con canh một gói hàng.
—À. Thôi được. Nhưng canh khi đã mặc đồ ngủ.

Tớ cũng muốn canh chừng. Cửa sổ phòng tớ nhìn ra một cái sân. —J.

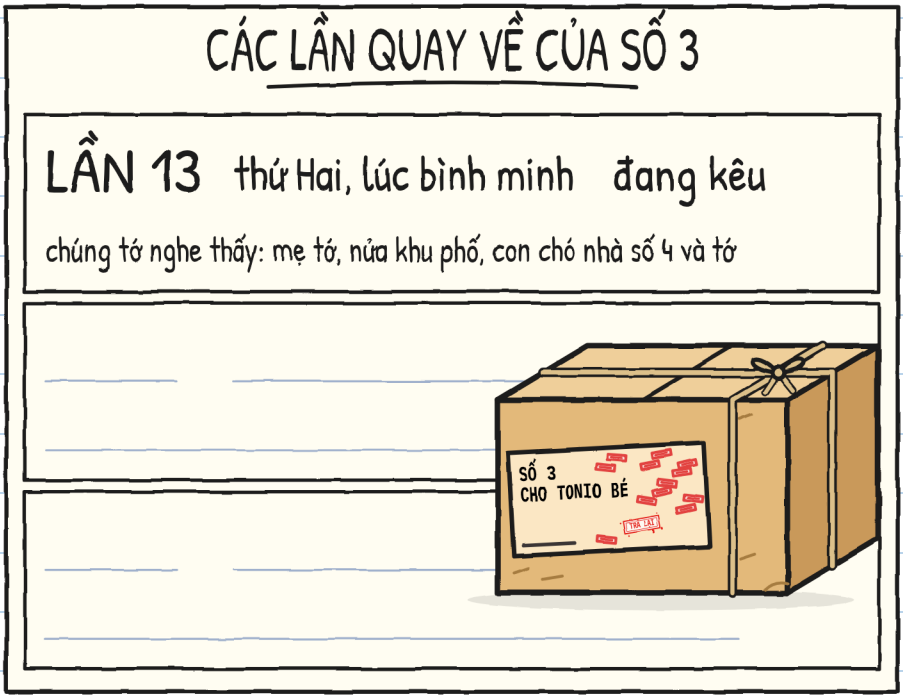
Lúc bình minh, nghe tiếng gói số 3 trước khi thấy nó.

Leng keng, leng keng, leng keng.

Nó bay tới trên những mái nhà, không vội, kêu như xe kem. Ba ô cửa sổ sáng đèn. Một con chó sủa. Gói số 3 bay vào qua cái cửa sổ nhỏ phía trên cửa ra vào, cái mà cô Mara vẫn để mở vì thế.

Tan học, bọn tớ đến cửa hàng. Gói số 3 nằm trên ngăn kệ của nó. Nó có thêm một con dấu: mười ba.

—Đây không phải hình phạt —cô Mara nói—. Đây là quy tắc. Không ai ký, nên nó quay về.

Mười ba con dấu. Cứ thế này thì sẽ chẳng còn thấy cái hộp. —J.

Tonio đến lúc năm giờ hai mươi, sau chuyến giao của cậu ta. Cậu ta không hỏi gói số 3 đã quay về chưa. Sáng đó cậu ta nghe thấy nó bay qua nhà.

Chuyện này tớ không thấy. Cậu ta kể cho tớ:

ĐIỀU TONIO KỂ CHO TỚ

—Tớ để nó trên thảm chùi chân. Cả đêm.

—Sao không mang vào nhà? —Julita hỏi.

—Ở nhà đã có đủ người gọi tớ như thế rồi.

—Chỉ cần một chữ ký là xong hết —Julita nói khi Tonio đi rồi—. Chỉ một thôi. Mất hai giây. Tớ đã đo bằng chữ ký của tớ.

Tớ mở sổ ra. "Màu xanh lá sẽ không che được câu của tớ", tớ nghĩ. Tớ viết bằng bút bi, ấn thật mạnh:

Tớ đọc rồi. Tớ không đồng ý. Tạm thời. —J.

Tớ có ý khác. Đừng nhìn tớ như thế. —J.

CHƯƠNG 3

Xin chữ ký

Thứ Ba, lúc tan học, có một cái bàn ngoài vỉa hè, trước cửa hàng. Khăn trải bàn màu vàng dài chạm đất, có một tấm biển bằng chữ của Julita. Ở giữa có một cục gì đó bị khăn che.

—Đây là cái giá đỡ: chỗ tựa để ký cho thoải mái —Julita nói—. Tớ sưu tầm chữ ký.

—Sưu tầm chữ ký từ bao giờ thế?

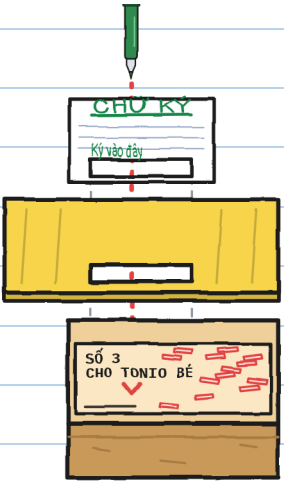
—Từ hôm qua.

Trên cái giá đỡ có một tờ giấy kẻ dòng. Bên dưới, một ô cửa sổ nhỏ cắt bằng kéo. Khăn trải bàn có một ô giống hệt, ngay bên dưới.
Tớ vén một góc khăn lên. Cái giá đỡ chính là gói số 3 nằm ngang. Các ô cửa sổ nhỏ để lộ nhãn của nó hướng lên.

CÁCH HOẠT ĐỘNG

1. Tờ giấy, có ô cửa sổ nhỏ.

2. Khăn trải bàn, có cái lỗ.

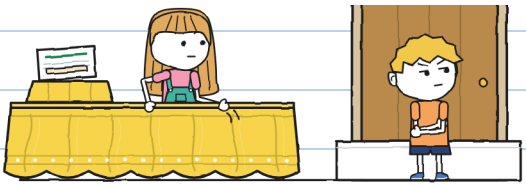

3. Nhãn của gói số 3, ở chỗ còn để trống.
4. Ai ký vào ô cửa sổ nhỏ... là ký lên nhãn.

—Bằng bút của tớ —Julita thì thầm, hớn hở—. Mực không xóa được. Ngày mai gói số 3 không quay về nữa. Tonio sẽ biết khi bọn mình cho cậu ấy xem gói hàng. Bất ngờ chưa!

—Tonio đâu có yêu cầu đưa gói số 3 ra khỏi cửa hàng —tớ nói—. Điều kiện hai.
—Cậu ấy sẽ biết ơn.
—Còn cô Mara?
—Cô đang nghe điện thoại. Tớ nói đó là một cái bàn xin chữ ký. Mà đúng thế.
—Còn cái giá đỡ?
—Cô không hỏi tớ cái đó.

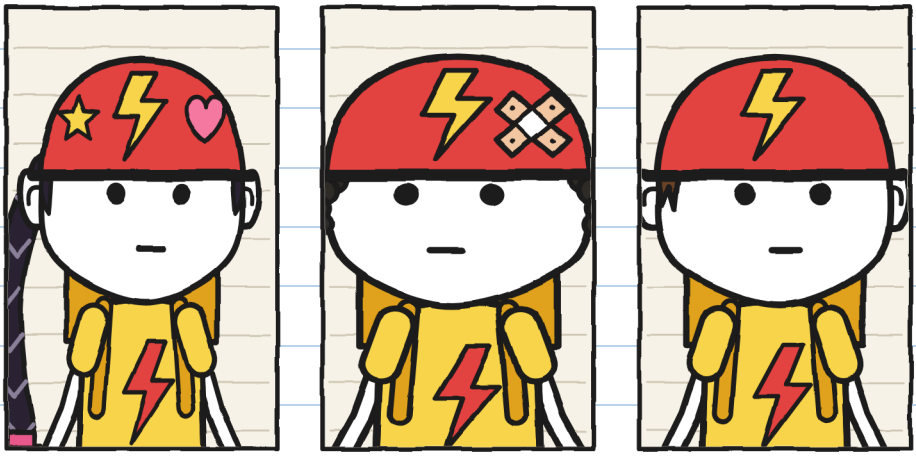
Tớ nhắc bạn ấy chuyện bà Flora và hạt giống thứ tám: Julita đã không để bà Flora ký sớm.
—Không giống nhau. Lần đó chuyển giao mới làm được một nửa. Lần này là đi tắt: một con đường ngắn hơn.
—Thế cậu làm đi. Tớ không làm.

Cậu ấy ngồi trên bậc thềm. Rất trang nghiêm. Chẳng giúp gì cả. —J.

CHỚP đi qua phố bọn tớ lúc năm giờ mười. Ba người, nối đuôi nhau.

PHIẾU CỦA CHỚP

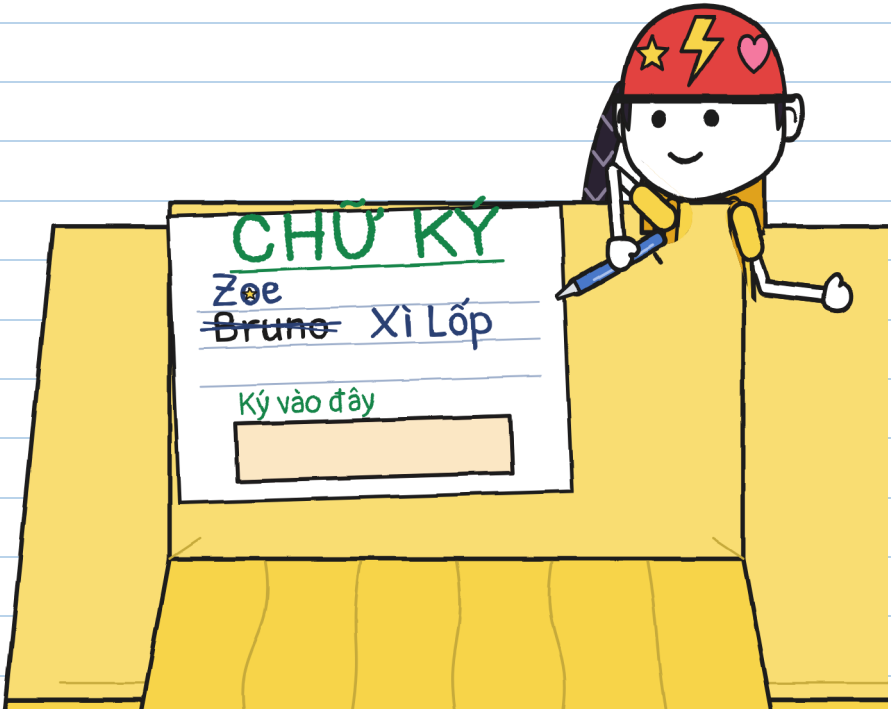

ZOE, "Tên Lửa":	BRUNO, "Xì Lốp":	TONIO:
nhanh nhất.	từng xì lốp một lần.	chưa có biệt danh.
Đặt biệt danh.	Hai năm trước.	Chưa.

—Chữ ký? Của bọn mình? —Zoe nói. Bạn ấy phanh lại và xuống xe đạp.

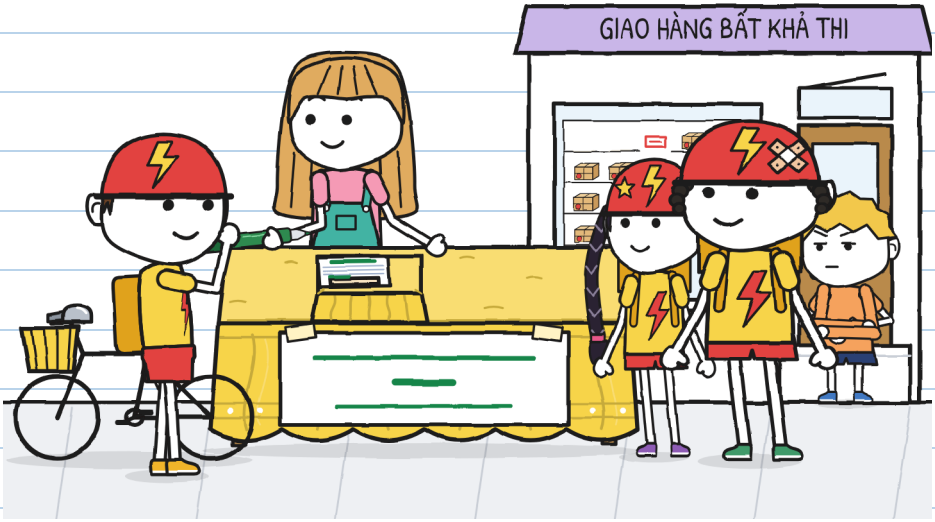
Chưa bao giờ có ai xin họ chữ ký. Vì thế mới có tác dụng. —J.

Zoe ký đầu tiên, vẽ một ngôi sao trong chữ o. Bruno viết "Bruno". Zoe gạch tên đó và viết "Xì Lốp".
—Ở CHỚP biệt danh không bỏ được đâu —Bruno giải thích với tớ, không giận chút nào—. Tớ từng xì lốp một lần.

Tonio vẫn ngồi trên xe. Cậu ta nhìn cái bàn y như gói số 3 đã nhìn hôm Chủ nhật.

—Đến lượt cậu, Tonio —Julita nói—. Ở dưới này, trong ô vuông. Đó là chỗ danh dự.
Và bạn ấy đưa cây bút dạ xanh lá của mình.
Đây là lần đầu tiên có người xin chữ ký Tonio. Cậu ta xuống xe và đứng thẳng.

Từ bậc thềm, tớ thấy hết. "Không phải việc của mình", tớ nghĩ. Và tớ im lặng.

Tớ đứng dậy.

—Tonio, khoan đã...

Muộn rồi. Tonio kéo cái giá đỡ lại gần một cái để ký. Dưới khăn trải bàn, có gì đó kêu lên trước lời cảnh báo của tớ:

Tonio vén khăn trải bàn lên.

—"Cho To-ni-o bé" —Zoe đọc, thong thả, như đọc tên một giải thưởng.

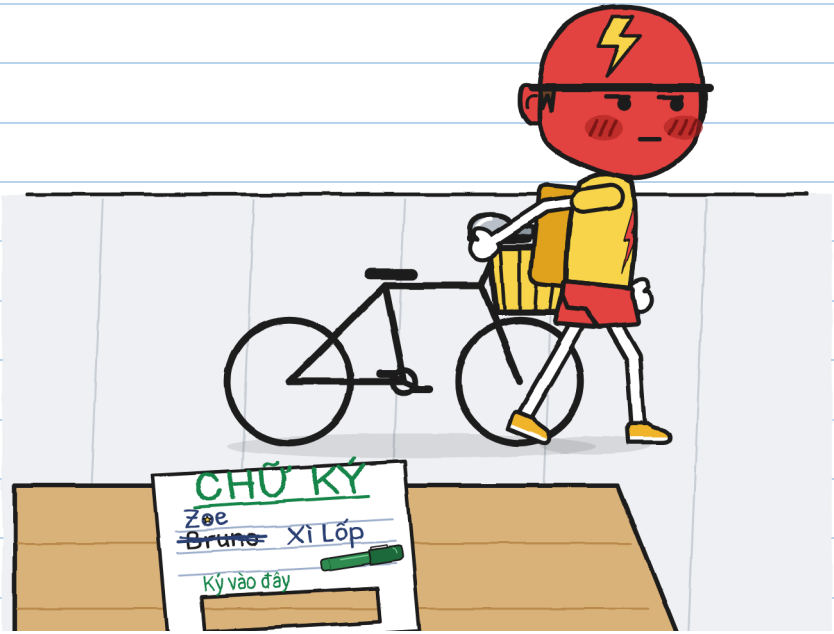
—Tonio bé á? —Bruno nói và cười.

Zoe không cười. Zoe đang nghĩ.

Tonio không hét. Cậu ta từ từ đậy nắp bút dạ rồi đặt lên tờ giấy. Chưa ký.

—CHỚP không ký vào bẫy.

Cậu ta nắm ghi đông dắt xe đi bộ. Không ai đi theo.

Cậu ta đi trong màu mũ bảo hiểm. Nhưng không phải cái đỏ của ngượng. Là cái đỏ của giận.

Đỏ kế không có số cho cái đỏ đó. —J.

Cô Mara bước ra với tấm vải tím. Cô không hỏi ai đã lấy gói hàng ra: cô nhìn chỗ trống trên kệ, nhìn cái bàn rồi nhìn Julita.

Cô phủ vải lên gói số 3 và ẵm nó lên.

—Gói hàng này chưa được giao —cô nói với Zoe và Bruno—. Và trên nhãn ghi gì là chuyện của Tonio.

Họ đi mà không bấm chuông.

Tớ giúp Julita dọn: khăn trải bàn, tấm biển, tờ giấy có hai chữ ký và một cái lỗ. Tớ không nói "tớ đã bảo rồi". Tớ cũng không nói "không sao đâu", vì có sao.

—Cậu có làm gì đâu —bạn ấy nói.

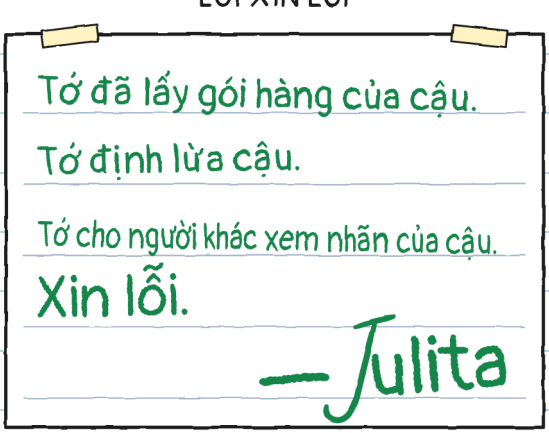
—Tớ báo muộn. Đáng lẽ tớ báo sớm hơn. Hoặc gọi cô Mara.

Rồi Julita vào và, không cần ai giúp, kể hết cho cô Mara: ô cửa sổ nhỏ, khăn trải bàn, ngăn kệ, cái điện thoại.

—Còn với Tonio —cô Mara nói— thì cháu tự kể.

Thứ Tư, Tonio đi qua lúc năm giờ mười và không dừng. Lúc năm giờ hai mươi cậu ta lại đi qua. Đến lần thứ ba, Julita đứng giữa vỉa hè với một tờ giấy.

Tonio đọc tờ giấy mà không xuống xe.

—Được rồi. Tớ đọc rồi.

—Cậu tha lỗi cho tớ chứ?

—Tớ nói là tớ đọc rồi.

Chiều đó Tonio không đến cửa hàng. Cái thùng của cậu ta bỏ trống.

Tớ ký bằng tên đầy đủ. Tối thiểu phải thế. —J.

CHƯƠNG 4

Chiếc xe đạp nhỏ

Thứ Năm, Tonio bước vào cửa hàng mà không nhìn hai bên đường. Cậu ta kẹp một chiếc xe đạp dưới cánh tay.

Không phải xe hiện giờ của cậu ta. Hay đúng hơn: chiếc xe hồi cậu ta còn nhỏ.

—Từ hôm Chủ nhật, trong đầu tớ lúc nào cũng có tiếng leng keng —Tonio nói—. Tớ nghĩ mình nhận ra tiếng đó. Tớ muốn xem mình nhớ có đúng không.

—Cháu muốn mở gói hàng. Không phải ở đây. Ở chỗ nào không có cửa kính.

Cô Mara đưa bọn tớ vào phòng sau, gian phòng phía sau cửa hàng.

—Mở ra xem không phải là ký —cô nói—. Không có chữ ký thì lúc bình minh nó quay về.

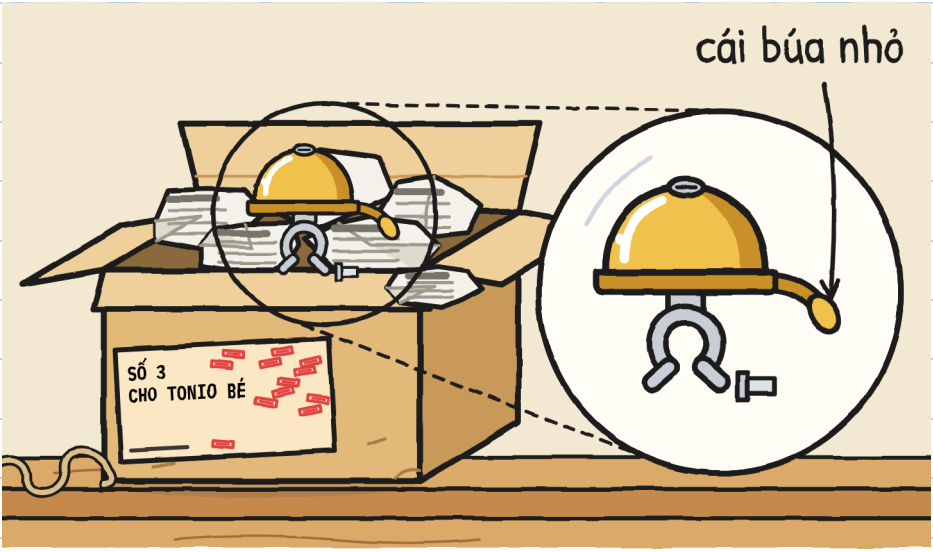
—Tớ ở lại được không? —Julita hỏi. Bạn ấy đã hỏi thật.

Tonio do dự.

—Nếu cậu không đụng vào gì.

—Không đụng vào cái hộp. Không nói chuyện đó.

Tonio cởi sợi dây. Bên trong là giấy báo cũ đến mức tự rách ra. Và giữa đám giấy...

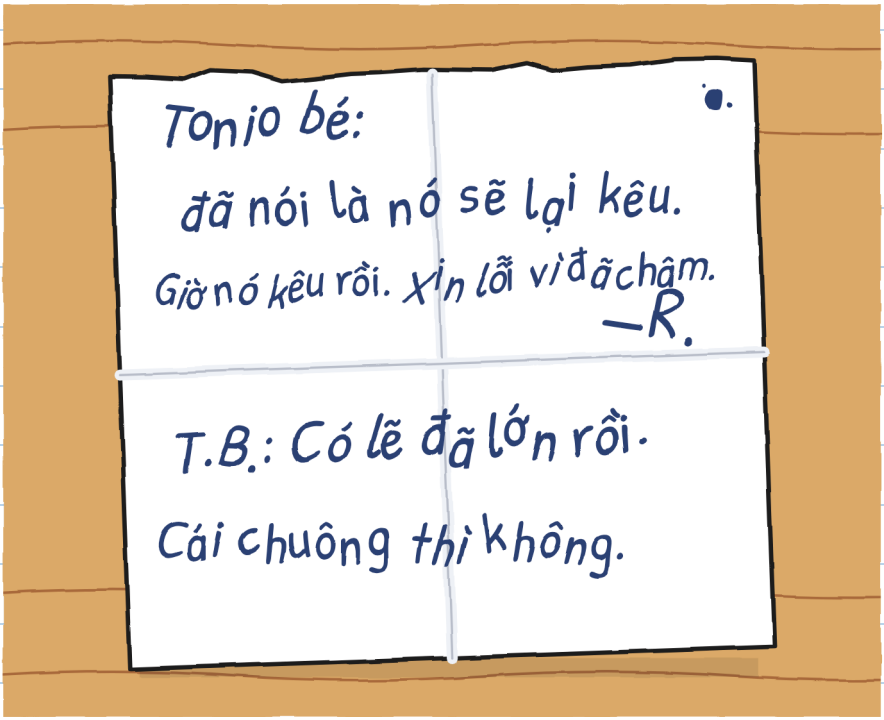

Một cái chuông xe đạp. Nhỏ, màu vàng kim, có một cái búa nhỏ gắn vào lò xo: chỉ cần lắc một cái là nó kêu.

Số 1 cắn. Số 2 chạy. Số 3 chỉ biết kêu.

Không rồng, không chân. Một cái chuông nhỏ. Tớ thích. —J.

Bên dưới có một tờ nhắn gấp làm tư.

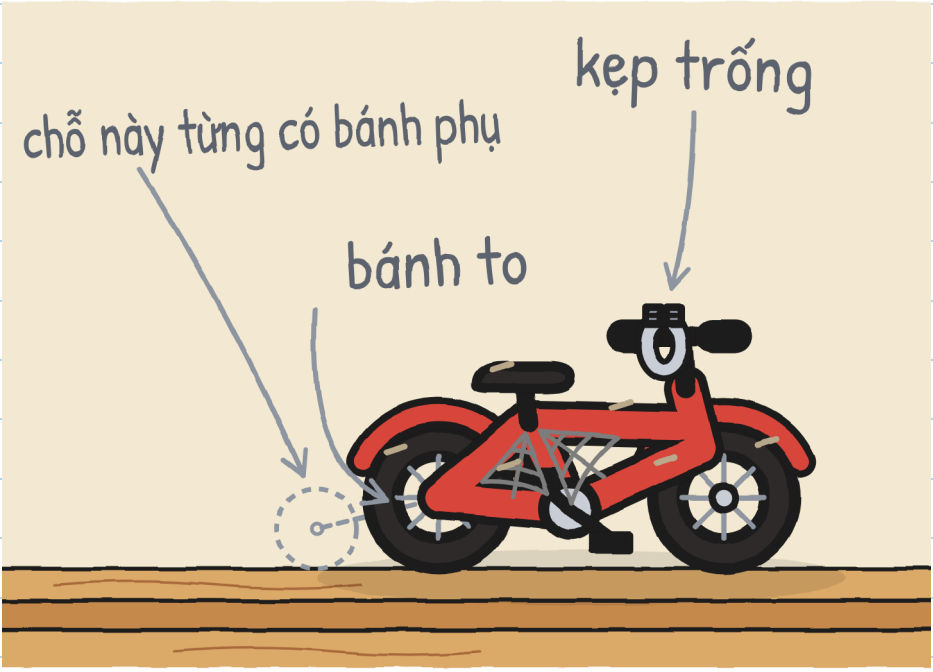

Tonio đọc hai lần.

—Chữ xấu thật —cậu ta nói. Rồi không nói gì thêm một lúc lâu.

R. giữ lời nhưng muộn. Bà Flora nói thế. Bà không nói MUỘN BAO LÂU. —J.

Rồi Tonio đặt chiếc xe đạp nhỏ lên trên bàn.

—Là của tớ. Nó có cái chuông nhỏ này, gắn bằng cái kẹp. Một hôm cái chuông không kêu nữa: cạch. Có người nói: "Đưa đây, Tonio bé. Sửa xong sẽ trả lại".

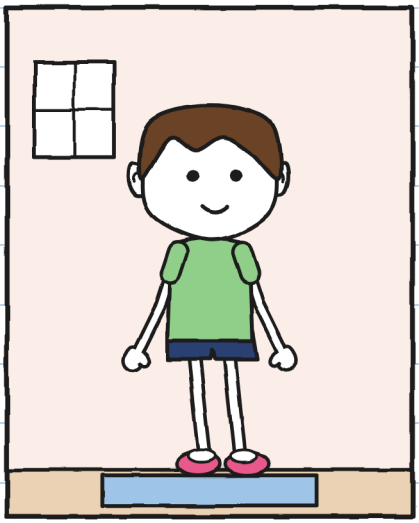
—Ai vậy? —Julita lỡ miệng, rồi bịt miệng lại.

—Tớ không nhớ mặt. Tớ nhớ cái chuông. Và nhớ là mình đã chờ rất lâu.

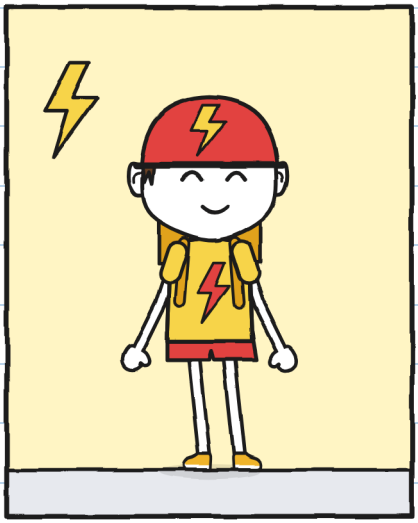
—Ở nhà tớ vẫn được gọi là Tonio bé —Tonio nói—. Ở CHỚP thì không. Ở CHỚP tớ là Tonio: chính tớ viết vào phiếu ngày đầu tiên.

—Tonio bé có gì không tốt? —tớ hỏi.

—Không có gì. Cho đến khi Zoe nói. Ở CHỚP biệt danh không bỏ được. Nhìn Bruno thì biết.

Ở NHÀ: Tonio bé

Ở CHỚP: Tonio

—Từ hôm thứ Ba, Bruno gọi tớ là Tonio bé sáu lần rồi —Tonio nói thêm.

Julita co người lại trong góc.

—Cậu còn ngồi vừa không? —Julita hỏi. Bạn ấy không nhịn được.

Cô Mara đặt chiếc xe xuống đất. Tonio ngồi lên.

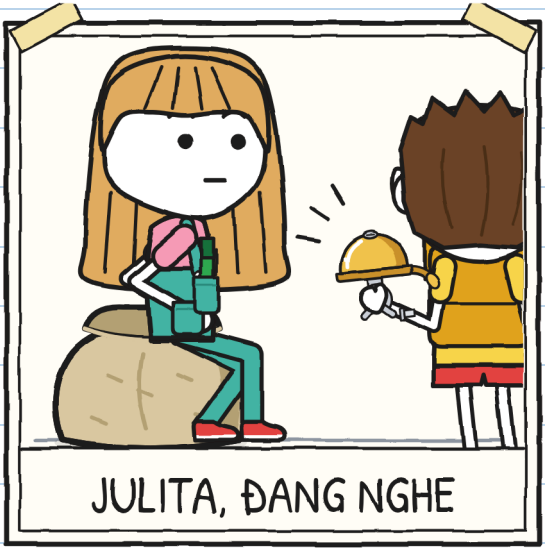
Vừa. Gần như vậy.

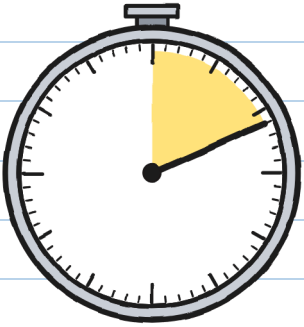
Cô Mara phát ra một tiếng động. Giống một tiếng cười. Tonio cũng cười. Tớ không thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

Đó kế: 0. Tớ ghi vào vì cái đó cũng tính. —J.

—Xe hiện giờ của cậu đã có chuông rồi —tớ nói—. Chuông của CHỚP. Cậu không cần gắn cái chuông nhỏ này. Cậu có thể cất nó. Hoặc để nó quay về.
—Tớ biết —Tonio nói. Nhưng cậu ta nhìn tớ. Như thể lần đầu nghe thấy câu đó.

Julita im lặng nghe suốt mười một phút, cất bút dạ đi.

11 phút

Mười một phút. Lưỡi tớ ngủ quên mất. —J.

—Tớ muốn thử một mình —Tonio nói.
Cô Mara, Julita và tớ đi ra. Tonio đóng cửa phòng sau lại.

Julita đi sang phía bên kia cửa hàng để khỏi nghe. Còn tớ, để khỏi nghe, thì vẽ: ghế của Tonio giờ đã có mái vải, một cái mái bằng vải. Vẫn nghe thấy như thường.

Leng keng.
Vẫn tiếng leng keng của hôm thứ Bảy. Rồi một tiếng nữa. Rồi không còn tiếng nào, một lúc rất lâu.

Lúc đi ra, Tonio cầm cái chuông nhỏ trong một tay, cái hộp dưới nách.

—Cháu mang nó đến mai. Chưa ký.

—Thế thì lúc bình minh nó quay về —cô Mara nói.

—Cứ để nó quay về. Cháu muốn biết có nó một đêm là thế nào.

—Nếu Tonio để cái chuông nhỏ ra ngoài hộp thì sao ạ? —tớ hỏi.

—Cô chưa thử bao giờ —cô Mara nói—. Và cô sẽ không thử lúc bảy giờ sáng.

Tonio cất cái chuông nhỏ và tờ nhắn vào trong hộp.

Còn mười bốn tiếng nữa là đến ngày mai. Tớ định đếm. —J.

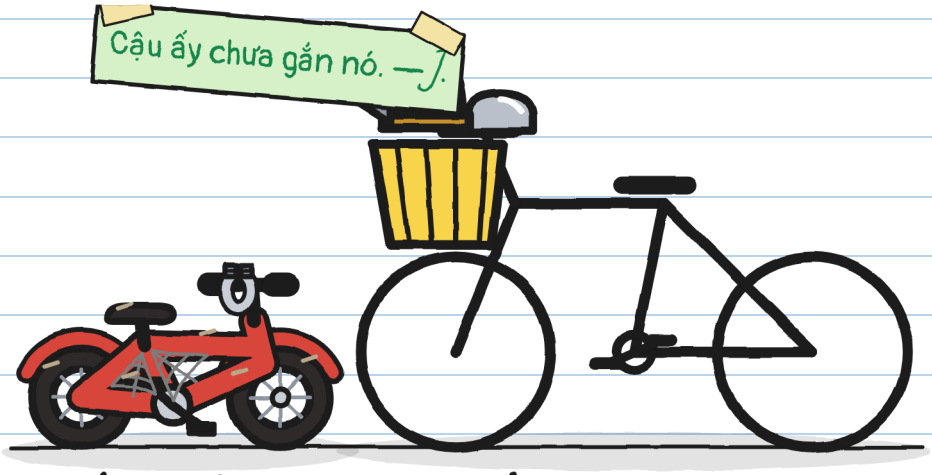
Thứ Sáu, phố tớ lại kêu lên: leng keng, leng keng, leng keng. Lần quay về thứ 14.
Chuyện đêm hôm trước tớ không thấy. Tonio kể cho tớ:

—Lần này gói số 3 không ngủ ngoài thảm chùi chân. Nó ngủ trên bàn đầu giường của tớ. Lúc bình minh nó bắt đầu gõ vào kính, và tớ mở cửa sổ cho nó.

Cậu ấy mở cửa sổ cho một gói hàng. Lịch sự quá. —J.

Tớ vẽ hai chiếc xe đạp của Tonio cạnh nhau. Tớ thêm cái chuông nhỏ vào chiếc xe bây giờ. Trông rất đẹp.
Julita dán một mẩu giấy lên cái chuông nhỏ đã vẽ.

trước bây giờ

Bạn ấy nói đúng. Tớ hơi bực.

CHƯƠNG 5

Riêng tư

Chiều thứ Sáu, gói số 3 nằm trên ngăn kệ của nó, có mười bốn con dấu. Tonio ngồi trong thùng, nhìn nó từ xa.

Julita đã hai ngày chuẩn bị một thứ gì đó. Tớ sợ lại rắc rối.
Đó là một tờ giấy có hai lựa chọn.

Tonio đọc tờ giấy. Rồi nhìn cô Mara.

—Nếu cháu ký, ai sẽ biết ạ?

—Cô. Và cuốn sổ đăng ký của cô, sổ ghi các lần giao hàng. Nó không rời khỏi ngăn kéo này.

—Còn CHỚP?

—Cô sẽ không kể cho CHỚP. Sổ đăng ký không phải là tấm áp phích.

Áp phích chỉ có số. Tên thì ở trong ngăn kéo. —J.

Tonio đứng dậy khỏi thùng.

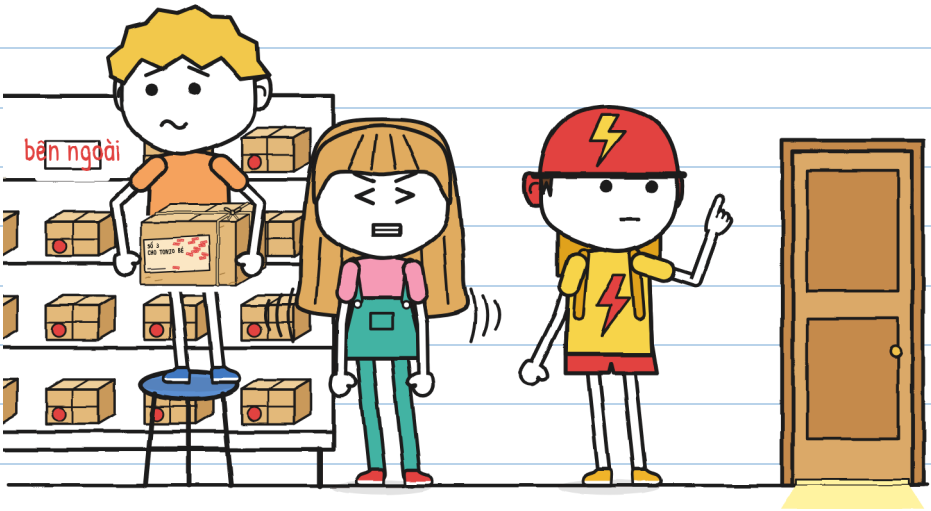
—B.

Julita không nhảy cẫng lên. Tớ thấy bạn ấy không nhảy.

—Trong phòng sau —Tonio nói tiếp—. Và tớ muốn hai cậu có mặt.

—Cả tớ nữa à? —Julita hỏi.

—Cậu muốn tớ ký hơn ai hết. Tớ muốn cậu ở trước mặt hơn.

Trong phòng sau, Tonio lại lấy cái chuông nhỏ và tờ nhắn ra. Cậu ta nhìn chúng thật chậm, rất cẩn thận.

—Trước khi ký, tớ xem mình ký cái gì —cậu ta nói, không nhìn ai.

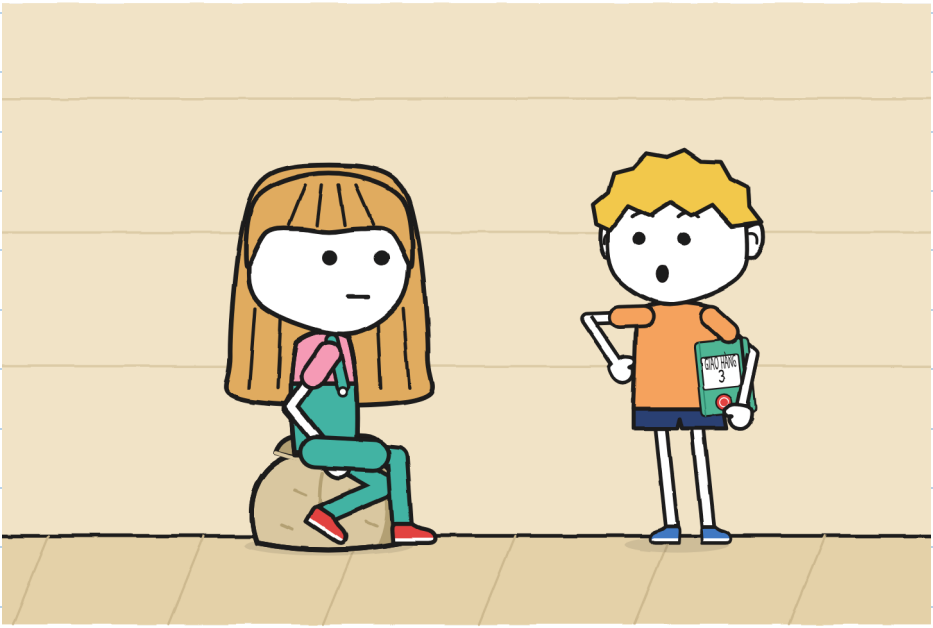
Julita đỏ lên đúng màu cái áo của bạn ấy.

Julita đưa cây bút dạ xanh lá cho Tonio. Bạn ấy ngồi lên một cái bao tải ở góc.

—Cậu làm gì vậy? —tớ hỏi.

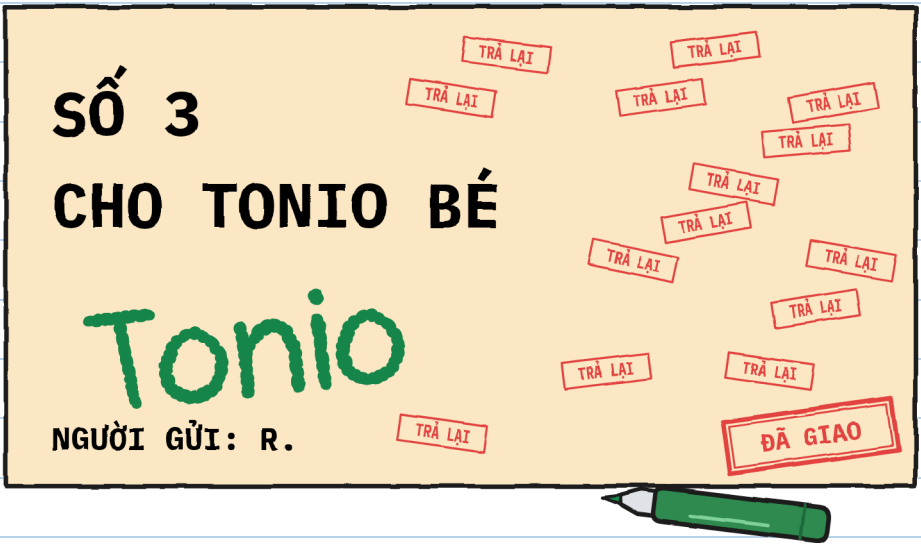
—Tớ ngồi lên tay mình. Để không giúp.

Tớ gấp sổ lại và kẹp dưới cánh tay.

Rồi cậu ấy ghi lại hết. —J.

Tonio mở nắp bút dạ và ký.

Trên nhãn ghi "Tonio bé". Ở chỗ chữ ký, "Tonio".

—Như thế được không ạ? —cậu ta hỏi cô Mara—. Không phải cùng một cái tên.

—Ai nhận thì ký —cô Mara nói—. Và cháu đã nhận nó.

Cô Mara ghi việc giao hàng vào sổ của cô. Julita đã cầm cái ghế đẩu xanh trên tay. Bạn ấy đặt nó xuống sàn.

—Tớ đổi tấm biển được không? —bạn ấy hỏi. Bạn ấy hỏi Tonio, không phải cô Mara.

Tonio nhìn tấm biển.

—Chỉ có một con số thôi.

—Chỉ thế.

—Được.

Tớ đã hỏi trước. Xin ghi nhận. —J.

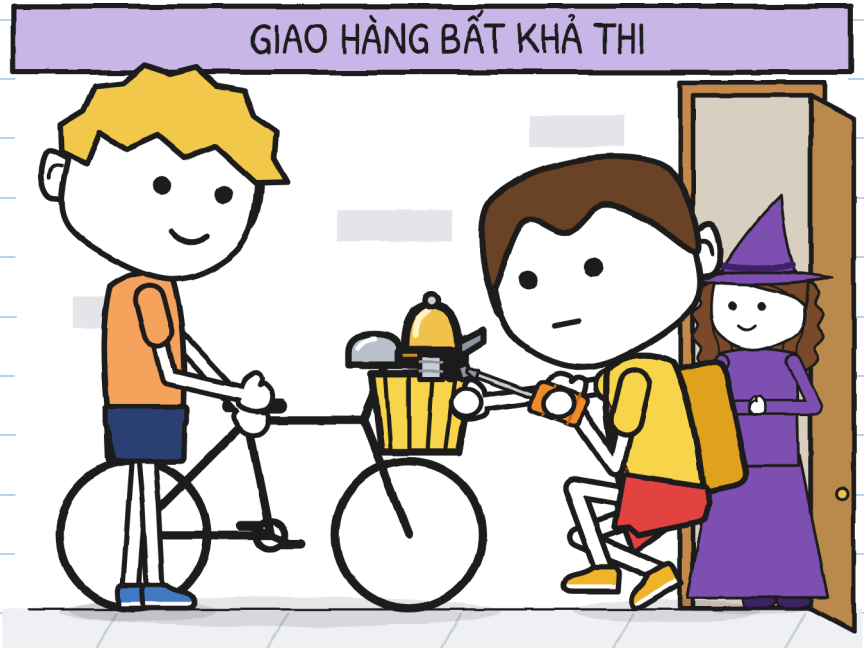
Tonio ra vỉa hè. Cậu ta dựng xe vào tường. Lấy cái tua vít từ ba lô.

—Cậu định gắn cái chuông nhỏ à? —tớ hỏi.

—Ừ.

—Còn chuông xe của CHỚP?

—Cái đó là của CHỚP. Cái này là của tớ.

Tonio gắn cái chuông nhỏ. Tớ chỉ giữ xe, và vì cậu ta nhờ. Tonio chạm ngón tay vào cái búa nhỏ.

Leng keng.

Năm giờ mười, CHỚP đi qua. Bruno phanh lại.

—Cái gì kêu thế?

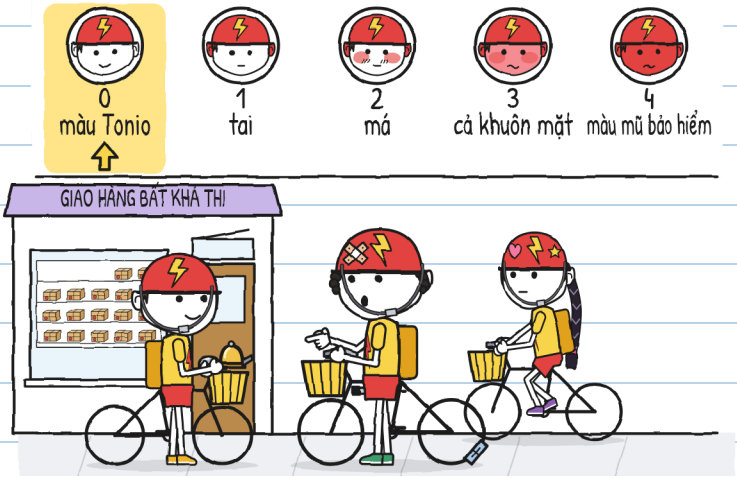
—Một cái chuông nhỏ.

—Ở đâu ra thế?

—Là của tớ.

—Hồi cậu còn là Tonio bé à?

Tớ nhìn mặt Tonio. Không đỏ chút nào. Cả tai cũng không.

—Hồi người ta gọi tớ thế. Giờ tớ tên là Tonio. Còn cậu tên gì?

—Xì... —Bruno ngắt lời mình—. Bruno.

—Thế là được, Bruno.

Bruno ngẩng đầu lên. Ở CHỚP, đã hai năm chẳng ai gọi cậu ấy là Bruno.

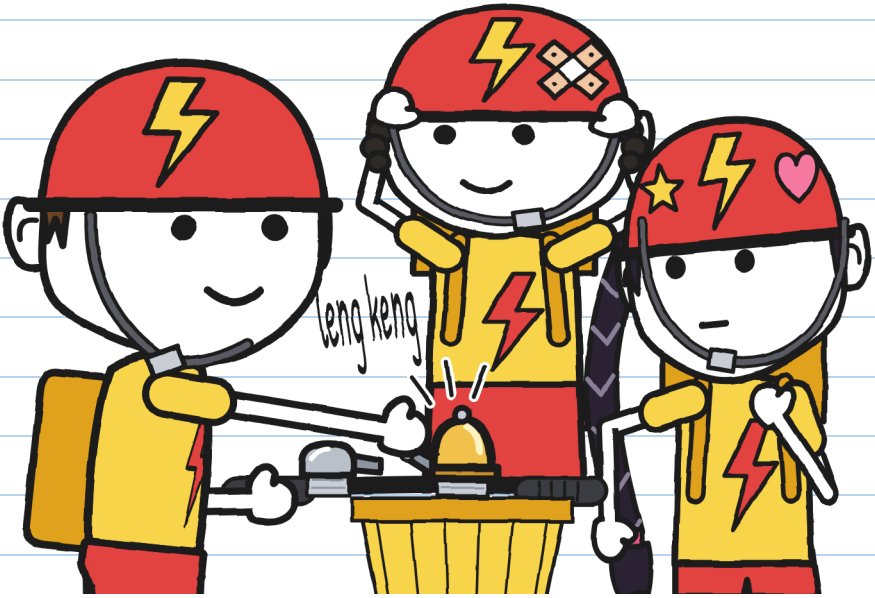
Zoe há miệng.

Tonio gõ vào cái búa nhỏ. Một lần.

Leng keng.

Zoe ngậm miệng lại. Bạn ấy nghĩ một lúc.

—Nghe hay đấy —bạn ấy nói—. Bọn mình muộn rồi, Tonio.

Cậu ấy nói "Tonio". Không thêm gì. —J.

Đêm đó tớ lại để rèm kéo lên.

—Lại canh nữa à? —mẹ tớ hỏi.

—Hôm nay con canh cho không có chuyện gì xảy ra.

—Việc đó mẹ làm rất giỏi. Ngủ đi.

Tớ ngủ quên mà không đậy nắp bút dạ. Cái gối của tớ giờ màu xanh lá. —J.

Trời sáng.

Không có gì kêu.

Không một tiếng leng keng, không một ô cửa sổ, không cả con chó nhà số 4.

Đó là sự yên lặng đẹp nhất tớ từng nghe ở phố tớ.

CHƯƠNG 6

Tạm thời

Thứ Bảy, lúc mười giờ, tớ vẽ cái kệ: mười bảy gói hàng và ba chỗ trống.

Cô Mara dán cái nhãn vào sổ của cô, cạnh hai cái nhãn kia.

Một quả trứng, mấy hạt giống và một cái chuông nhỏ. Cả ba đều đến muộn. Cả ba đều đến nơi.

Cái thứ ba là Tonio ký. Lần này tớ chỉ đưa bút dạ cho cậu ấy. —J.

Tonio ngồi vào thùng của cậu ta và cựa quậy. Lần này cậu ta không nhìn cái kệ.

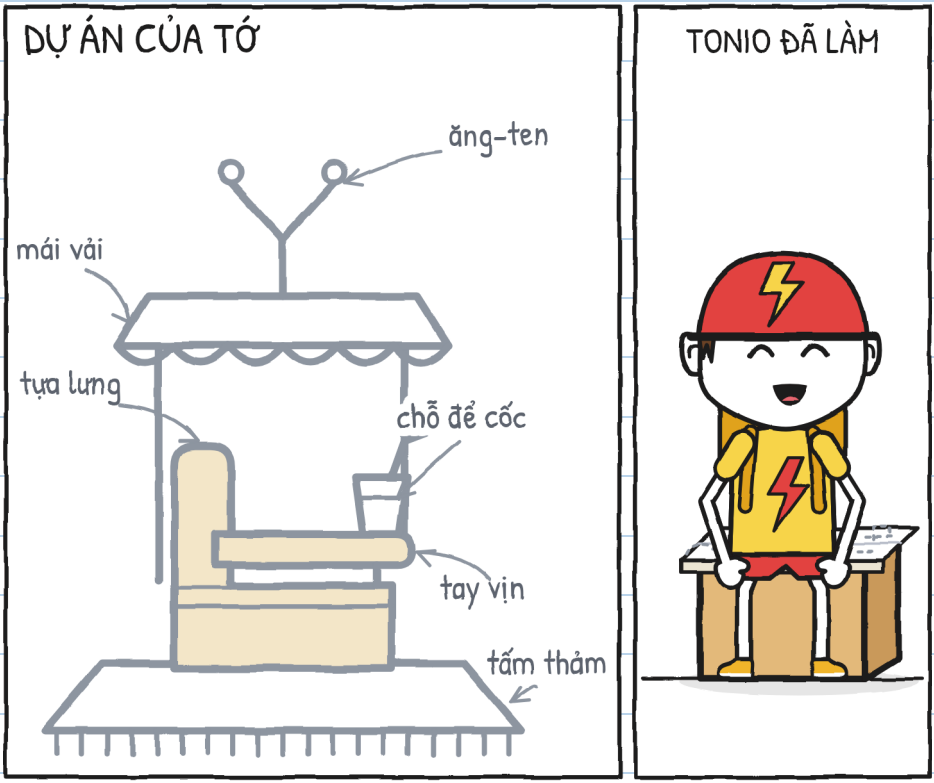
—Chỗ ngồi vẫn là "tạm thời" —cô Mara nói.

—Tạm thời thế là đủ rồi ạ —Tonio nói.

"Tạm thời" có thể kéo dài nhiều năm. Hỏi gói số 3 mà xem. —J.

Tớ cho Tonio xem dự án cái ghế của tớ. Nó làm tớ mất cả tuần.

—Cho tớ nhé? —cậu ta nói.

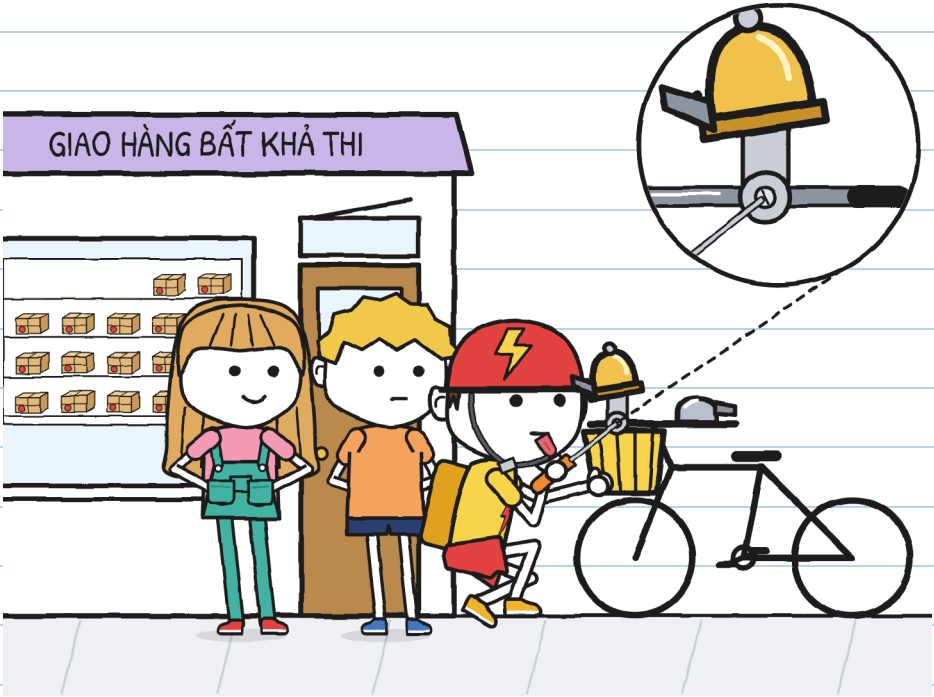
Cậu ta gấp bản vẽ làm tư. Đặt lên cái thùng và ngồi lên.

Ngoài cửa, cái chuông nhỏ bị lệch trên ghi đông.

—Để tớ giữ cho cậu vặn —tớ nói.

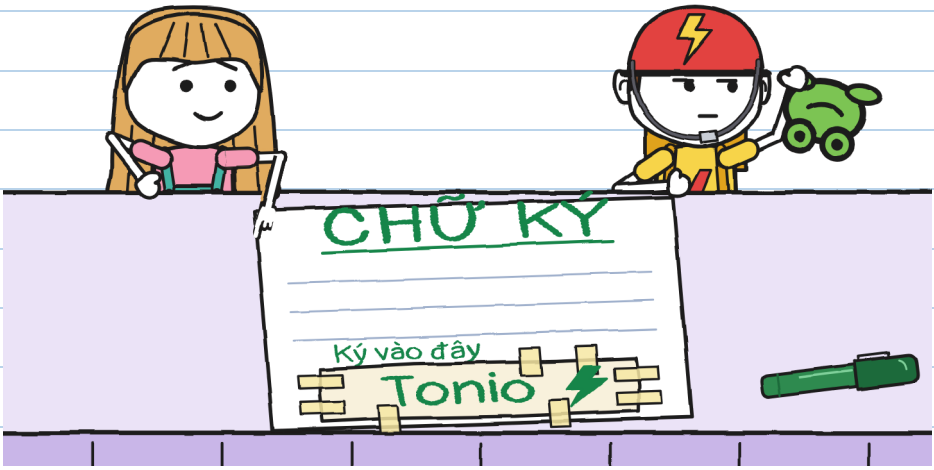
—Tớ làm được.

Cậu ta làm được. Tớ nhìn con ốc vít kia. Hình như nó có cả trăm vòng.

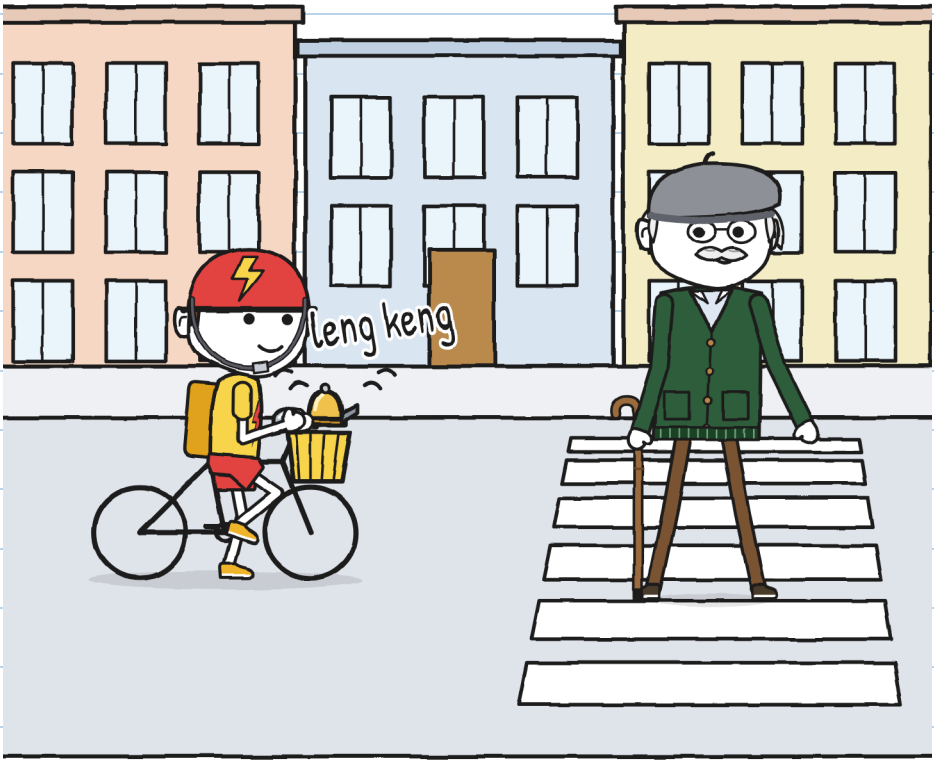
Julita lấy tờ xin chữ ký ra. Ô cửa sổ nhỏ đã bị bịt bằng một miếng giấy dán và thật nhiều băng dính.

—Là tờ trong cái bẫy —bạn ấy nói với cô Mara, không đợi cô hỏi—. Tớ đã sửa nó.
Rồi bạn ấy đặt tờ giấy trước mặt Tonio.
—Cậu ký cho tớ một chữ ký nhé? Thật đấy. Không có gì bên dưới.
Tonio nhìn dưới tờ giấy. Nhìn dưới quầy. Lật con ếch lên.
—Được.

Tớ đáng bị thế. —J.

Giữa trưa, Tonio ra đi giao hàng. Một ông cụ đội mũ nồi băng qua đường chậm rãi, chống gậy.
Tonio phanh lại. Đợi. Bấm cái chuông nhỏ đúng một lần.
Như muốn nói: "Cháu ở đây".
Leng keng.

Ông cụ giơ gậy lên chào rồi đi tiếp theo nhịp của mình.

—Đây là ông Antonio —cô Mara nói—. Tonio bé số hai trong danh sách của cô.

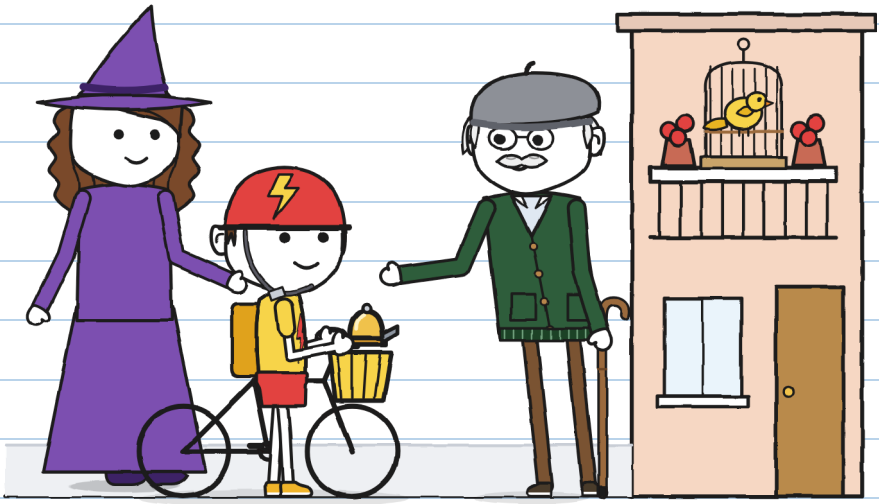
—Cái chuông nhỏ đó mới à? —ông cụ hỏi, lúc đã sang tới vỉa hè bên bọn tớ.

—Cũ ạ —Tonio nói—. Là của cháu. Hồi người ta còn gọi cháu là Tonio bé.

—Sáu mươi năm rồi chẳng ai gọi ông là Tonio bé. Nếu cháu muốn, mình đổi: cháu là ông Antonio, ông là Tonio bé.

Tonio nghĩ một lúc.

—Tạm thời thì không ạ.

Tớ lấy phiếu về R. ra. Trên đó đã có sáu manh mối. Tớ thêm hai. Tonio xin cây bút bi của tớ và viết bên dưới, bằng chữ của cậu ta.

ĐIỀU BỌN TỚ BIẾT VỀ R.

?

R.

1-6 (sổ 2)

7. Biết Tonio hồi cậu ta còn đi chiếc xe nhỏ.

8. Hứa một cái chuông nhỏ sẽ kêu. Mất nhiều năm.

CÒN NỢ: một lời giải thích.

—Cậu sẽ không cảm ơn à? —Julita hỏi.

—Cảm ơn và phàn nàn. Cả hai. Khi nào tớ biết R. là ai.

Một giờ, cô Vera bước vào, ẵm Mẩu trên tay và có một cành cây nhỏ trên tóc.

—Cô đến nhờ giúp. Mẩu đã biết cất cánh. Giờ nó cần một chỗ an toàn để hạ cánh. —Cô dừng lại—. Hôm qua nó chọn bát súp của cô.

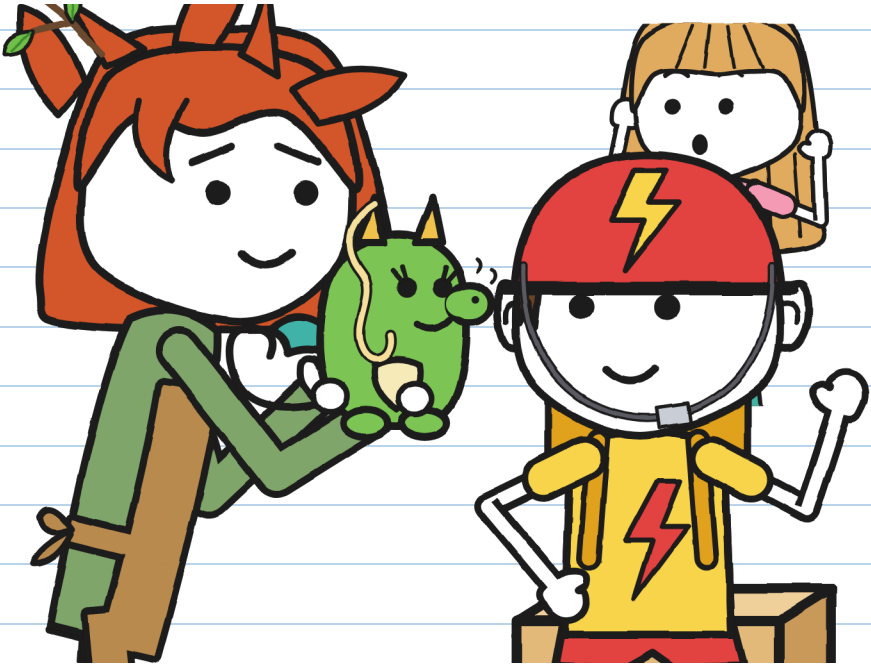
Mẩu nhìn tớ và làm cái mặt "không phải con" của tớ.

Giống hệt của cậu. Có cả sợi mì. —J.

—Cô cần ai đó nhanh không ạ? —Tonio hỏi từ trong thùng.

—Cô cần người biết chờ đợi —cô Vera nói.

—Cháu cũng biết. Từ tuần này.

Tớ cũng biết chờ đợi. Được chưa? —J.

LẦN GIAO SỐ 3. Mỗi người mất bao lâu:

	CHỚP: mười phút.
	R.: nhiều năm.
	Tonio: sáu ngày.
	Julita, đang nghe: mười một phút (kỷ lục).

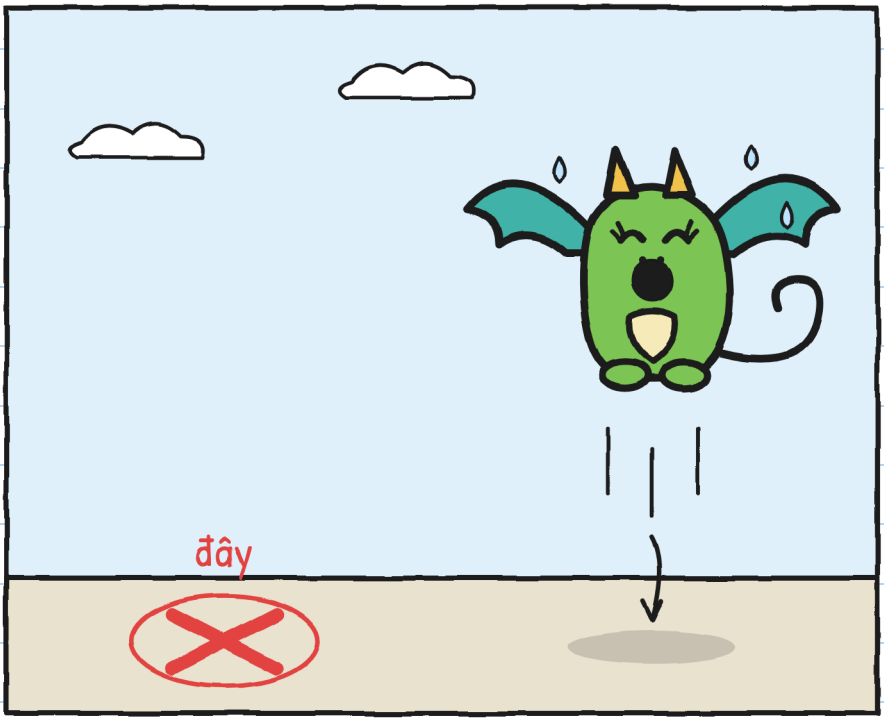

Tonio đi giao hàng. Ngoài phố vang lên: leng keng. Rồi một tiếng nữa.
Lần này cái chuông nhỏ do chính cậu ta bấm.

Tớ vẫn kêu một mình. Tớ đang cố. —J.

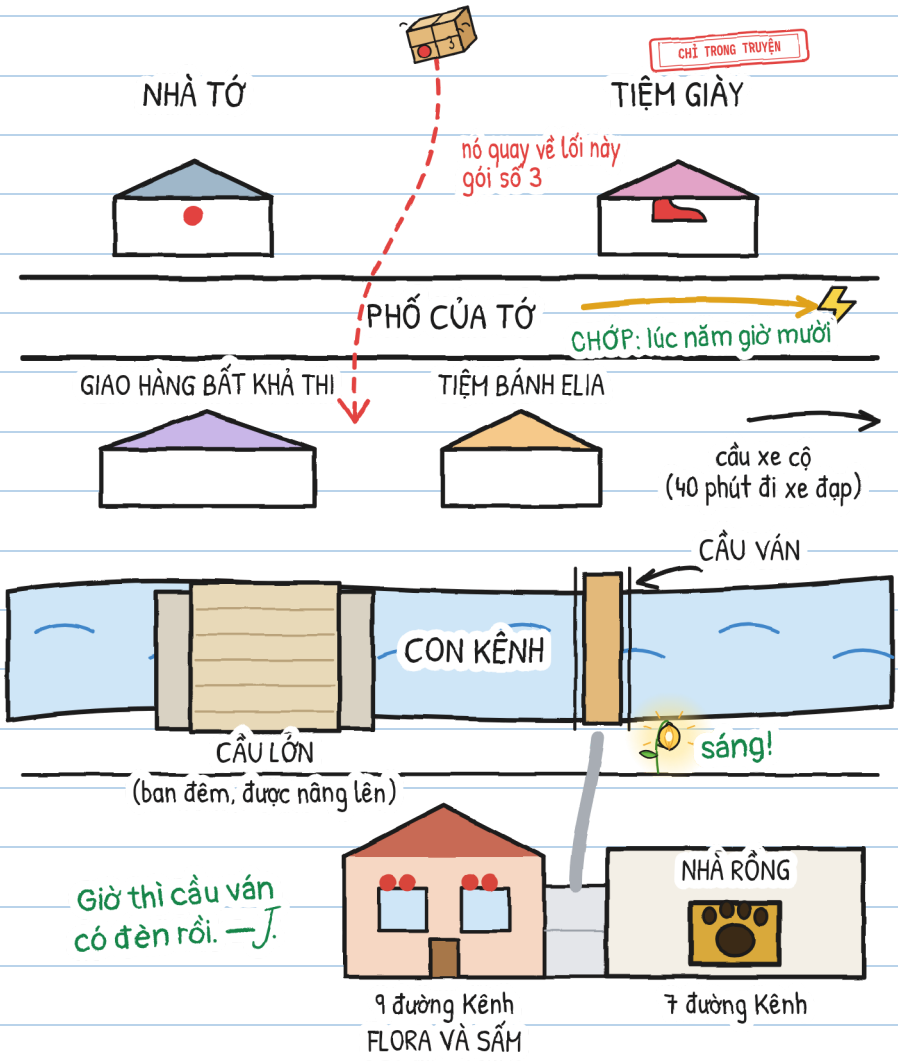
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI · 4

(sắp ra mắt)

Một con rồng con bắt chước cậu thì đáp xuống đâu? —J.

KHU PHỐ (bản 3)

CHỈ TRONG TRUYỆN
NHÀ TỚ
TIỆM GIÀY
nó quay về lối này gói số 3
PHỐ CỦA TỚ
CHỚP: lúc năm giờ mười
GIAO HÀNG BẤT KHẢ THI
TIỆM BÁNH ELIA
cầu xe cộ
(40 phút đi xe đạp)
CẦU VÁN
CON KÊNH
CẦU LỚN
(ban đêm, được nâng lên)
sáng!
Giờ thì cầu ván có đèn rồi. —J.
NHÀ RỒNG
9 đường Kênh
FLORA VÀ SẤM
7 đường Kênh

CÒN BẠN, BẠN TÊN GÌ?

Tonio từng được gọi là Tonio bé. Giờ cậu ta tự chọn mình tên là gì. Còn bạn?

Tớ thích người ta gọi tớ là...

Người ta cũng có thể gọi tớ là...

Tớ muốn người ta không gọi tớ là...

Tớ là Julita. "J." chỉ khi tớ ký. —J.

MỘT CÂU CHUYỆN, SÁU CỠ

Có sáu cỡ, từ 3 đến 16 tuổi, và hơn 20 ngôn ngữ. Các cỡ XXS, XS, S, M và L có cùng số trang và cùng những bức tranh. Cỡ XL là tiểu thuyết. Chỉ có cách kể là khác.

CỠ XXS · PRE-A1
CÔ MARA VÀ TONIO CƯỜI. CON THẤY CHIẾC XE ĐẠP ĐỎ KHÔNG?

CỠ XS · A1
Cô Mara suýt cười. Tonio cũng cười. Tớ không thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

CỠ S · A2
Cô Mara phát ra một tiếng, gần như một tiếng cười. Tonio cũng cười. Tớ không thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

CỠ M · B1
Cô Mara phát ra một tiếng động. Giống một tiếng cười. Tonio cũng cười. Tớ không thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

CỠ L · B2
Cô Mara phát ra một tiếng mà ở người khác sẽ là một tiếng cười. Tonio cũng cười. Tớ chưa thấy cậu ta cười từ hôm thứ Bảy.

CỠ XL · B2-C1
Tiểu thuyết minh họa · 13+

Các trình độ theo CEFR chỉ mang tính tham khảo.

Mỗi người một cỡ. Cùng một tiếng leng keng. —J.

DÀNH CHO GIA ĐÌNH VÀ GIÁO VIÊN

Luyện tập từng chương tại linguaula.com

XE ĐẠP THẬT: PHẢI LÀM GÌ

1. Luôn đội mũ bảo hiểm và cài quai cho chắc. Kể cả khi chỉ đi "ngay gần đây".
2. Để người ta thấy và nghe thấy bạn: đèn, quần áo sáng màu và chuông. Chuông để báo; không phải để ra lệnh.
3. Hai tay luôn nắm ghi đông. Nếu có gì làm bạn xao nhãng, hãy dừng lại ở nơi an toàn.
4. Vỉa hè là của người đi bộ: ở đó, hãy dắt xe. Trước khi sang đường, hãy dừng lại và nhìn.

Con dấu CHỈ TRONG TRUYỆN đánh dấu những gì xảy ra trong truyện, còn ngoài đường thì không.

TRƯỚC KHI ĐI, KIỂM TRA XE ĐẠP CỦA BẠN

